

Misijonska obzorja

POGLED PO SVETU

04 | leto 38 | avgust 2024 |

**Gradimo
božje kraljestvo**

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij!

Preteklega 24. julija je godoval sveti Krištof, priprošnjik potnikov, šoferjev in pilotov. Je tudi mogočni priprošnjik, ki nas obvaruje nagle smrti. Legenda pravi, da je nosil potnike čez reko, ker je bil velik in močan in se mu je zgodilo, da ga je nekoč deček prosil, naj ga prenese na drugo stran. Med prehodom reke je deček postajal vedno težji, in ko ga je vprašal, zakaj je tako težak, mu je deček odgovoril, da nosi težo vsega sveta. V njem je prepoznal Jezusa. V tisti vodi naj bi Jezus svetnika krstil in prejel je ime Kristoforos, kar pomeni nosilec Kristusa. Prav on je razlog, da v nedeljo, najbližjo njegovemu godu, potekajo blagoslovi vseh vozil, posebno pa blagoslovljamo vozila, namenjena našim misijonarjem, ki po svojem poslanstvu prinašajo Kristusa vernikom.

Misijonsko središče Slovenije organizira akcijo MIVA, kratice pomenijo Misijonska Vozniška Akcija, s katero se zbirajo sredstva za nakup vozil za misijonarje. Letos bo že 37 let od začetka Mive v Sloveniji in smo zelo veseli, da z zbranimi sredstvi lahko pomagamo misijonarjem, ki prosijo za prepotrebna prevozna sredstva za opravljanje njihovega poslanstva.

Zbiranje sredstev za misijonarska vozila se je začelo v Nemčiji že leta 1927, ko je nemški misijonar iz reda oblatov Brezmadežne p. Paul Schulte v

Kölnu začel zbirati sredstva za misijonarje v severni Afriki. V Avstriji pa je leta 1949 začel s to akcijo katoliški laik in družinski oče Karl Kumpfmüller. Pod okriljem Avstrijske škofovske konference sedaj to poslanstvo nadaljuje njegova vnukinja.

Po zaslugi koroškega misijonskega animatorja g. Jožeta Kopeiniga so začeli zbirati sredstva še za slovenske misijonarje. Z zbranim denarjem so kupovali in pošiljali prevozna sredstva preko avstrijske Mive.

Na misijonskem simpoziju v Tinjah pa so delegati izglasovali dve pomembni odločitvi: da se misijonski list ponovno začne tiskati v Sloveniji ter se list Katoliški misijoni preimenuje v Misijonska obzorja, in da se ustanovi hčerinska slovenska MIVA. Tako je bila leta 1987 ustanovljena MIVA Slovenije in prvi je bil zanjo odgovoren misijonar Stane Kerin. Od takrat naprej se zbirajo sredstva za slovenske misijonarje v naši domovini. MIVA Avstrija letos praznuje svoj 75. jubilej in smo veseli, da nadaljuje svoje poslanstvo že tričetrt stoletja. Hvaležni smo za dolgoletno plodno sodelovanje in medsebojno pomoč.

Za Krištofovo nedeljo v Misijonskih obzorjih objavljamo prejete prošnje in poročilo o uresničenih prošnjah v preteklem letu. Misijonarji so zelo veseli,

saj jim z vozili uspe veliko več narediti. Samo pomisliti je treba, kako smo mi odvisni od svojih vozil. Morda ga ima kdo le zato, da ga ima, ker bi bilo čudno, če ga ne bi imel. Za misijonarje pa so v krajih, kjer delujejo, vozila ključnega pomena. Z vozili opravijo veliko več in lažje prihajajo do odročnih in težko dostopnih postojank. Potrebe so izredno velike in vozila so v takih okoliščinah nujna. S prevoznimi sredstvi se krajšajo razdalje na cesti in med ljudmi. Verniki so navdušeni nad vsakim obiskom svojih misijonarjev in se zavedajo, da so dobri ljudje v domovini s svojimi darovi priskrbeli vozila ter da tako postajajo soudeleženi v misijonskem poslanstvu. Z vozili jih misijonarji lahko pogosteje obiskujejo in jim pomagajo s prevozi bolnikov ali tovorov, ki jih sami ne zmorejo.

Smo v poletnem času, ko se mnogi odpravljajo na zaslužene počitnice. Takrat se lahko spomnimo, da si takšna potovanja na počitnice ali izlete marsikdo ne more privoščiti. V zahvalo za srečno pot in srečno vrnitev se lahko spomnimo na naše misijonarje in misijonarke in jim z našim prispevkom olajšamo delo in potovanja v misijonih. Želim vam prijetno poletno branje in naj nas sv. Krištof spremlja na naših življenjskih poteh!

Pavle Novak CM

Katoliška cerkev v Kirgiziji

PIŠE P. JANEZ MIHELČIČ, JEZUIT

Jezuit p. Janez Mihelčič od leta 1992 deluje v Biškeku. V zapisu nam predstavi versko sliko v Kirgiziji. Večina prebivalcev Kirgizije so danes muslimani, vendar ni bilo vedno tako. Zelo zgodaj se je v Srednji Aziji pojavila krščanska ločina manihejci, kasneje se je med turškimi in mongolskimi plemeni razširilo še nestorijanstvo. Na ozemlju današnje Kirgizije so se do danes ohranili nagrobniki s krščanskimi simboli in nekateri samostani. V dolini Chui se je ohranil celo mavzolej armenskega škofa.

V XIII-XIV stoletju, v obdobju mongolskih osvajanj, so se v Srednji Aziji pojavili katoliški misijonarji in poslani papežev pri kanih. Leta 1278 je bila ustanovljena škofija Kipčak, ki je prejela obsežne privilegije. Končno je kan Kubilai, vzgojen v duhu krščanstva, čeprav sam ni bil krščen, prek trgovca in popotnika Marka Pola prosil papeža, naj v njegovo prestolnico Peking pošlje katoliške duhovnike. S to misijo je bil poslan frančiškan Giovanni Montecorvino, ki je postal prvi nadškof na Kitajskem. Montecorvino je med drugim krstil mongolskega princa Korguza (imeno vanega tudi Kirgiz). Ta kan je bil prej nestorijanec z imenom Jurij, zato je ena od razlag za ime kirgiške etnične skupine »ljudstvo sv. Jurija«.

V sodobnem času so se prvi katoličani pojavili v Kirgiziji konec 19. stoletja. To so bili nemški naseljenci v mestu Talas, drugod pa tudi Poljaki. Mnogi med njimi so bili izgnani iz svoje domovine med vstajami za poljsko neodvisnost, drugi so prišli v Kirgizijo z upanjem na boljše življenje. Takrat Kirgizija ni imela svoje katoliške župnije in so tja le občasno prihajali duhovniki iz Taškenta. Po boljševiški revoluciji leta 1917 so v Kirgizijo spet začeli prihajati izgnani katoličani, predvsem Nemci z Volge, Poljaki iz vzhodne Ukrajine in grškokatoliški Ukrajinci. Po Hitlerjevem napadu na Sovjetsko zvezo se je zgodil največji priliv izgnancev. To so bili Nemci, Poljaki, Litovci, Korejci in grškokatoliški Ukrajinci. Katoličanov je bilo takrat nekaj deset tisoč. Vse do sredine 50. let prejšnjega stoletja je versko življenje katoličanov

v Kirgiziji potekalo podtalno. Duhovnikov ni bilo, saj jih je večina takrat končala v taboriščih. Leta 1955 je največja skupnost katoliških Nemcev v Kirgiziji, v vasi Luksemburg, prvič poskušala pridobiti uradno priznanje. Ko je leta 1961 iz taborišča tja prišel litovski duhovnik, so župljani že drugič poskušali uradno registrirati župnijo. Reakcija oblasti je bila ostra: pater Siskevicius je bil ponovno aretiran, najbolj aktivni župljani so bili izgnani na jug republike, kapela pa je bila likvidirana.

V šestdesetih letih 20. stoletja je v Kirgizijo prispel prelat Michael Keller, nekdanji zapornik taborišč in zadnji duhovnik tiraspolske škofije. Leta 1969 je patru Kellerju končno uspelo ne le registrirati župnijo sv. Mihaela v mestu Frunze (sedanji Biškek), ampak tudi zgraditi cerkev, ki obstaja še danes. Z leti je število župljanov postajalo vse večje, v cerkev pa so prihajali tudi iz najbolj oddaljenih krajev republike. Skoraj 100 % župljanov je bilo takrat Nemcev, zato je bogoslužje potekalo v nemškem jeziku. Na leto

je bilo več kot sto krstov, kar pomeni, da je bilo več tisoč župljanov. Oblasti pa so po svojih močeh skušale nadzorovati življenje v župniji.

V 80. letih so Nemci začeli zapuščati Kirgizijo in postopoma je župnija postala večnacionalna in bogoslužje so začeli obhajati v ruščini. Leta 1989 je tu začel delovati mlad domačin, jezuitski pater Nikolaj Messmer. Po razsulu Sovjetske zveze (leta 1991) je bila ustanovljena Apostolska administratura za Srednjo Azijo v mestu Karaganda (sosednji Kazahstan). Leta 1997 je Sveti sedež preuredil cerkvene meje, da so sovpadale z mejami novonastalih republik, in Kirgizija je kot Missio Sui Iuris postala neposredno podrejena papežu. Leta 2006 je bila povzdignjena v apostolsko administraturo, in njen prvi škof je postal pater Nikolaj Messmer. Trenutno v Kirgiziji deluje šest jezuitov, dva škofijska duhovnika, pet sester frančiškank in tri sestre Matere Terezije. Poleg župnije v Biškeku duhovniki in redovnice obiskujejo okoli 30 katoliških skupnosti, raztresenih po vsej državi. Kapele se nahajajo v mestih Talas, Jalal-Abad in Oš (kjer stalno živijo duhovniki in redovnice). V drugih naseljih bogoslužje občasno poteka po domovih. Katoličani redno obiskujejo več domov za sirote, domove za ostarele in zapore.

Notranjost cerkve v Biškeku

Prihodnost je v njihovih rokah

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

Pavel Bajec že več kot 47 let misijonari na Slonokoščeni obali. Ob priložnosti njegovega obiska v Sloveniji smo ga prosili, naj nam spregovori o sebi, njegovem misijonu in delu, ki ga tam opravlja.

Kdaj ste začutili misijonski poklic?

V bogoslovskih letih so bili v semenišču predstavljeni misijoni in takrat je želja po misijonih, da bi tudi jaz stopil na to pot postala še močnejša. Sodeloval sem pri misijonskem krožku. Tam smo se srečevali z misijonarji, ki so prihajali v Slovenijo. Imel sem tudi osebnostne stike z nekaterimi misijonarji, še prav posebno z redovnico s. Magdaleno Černe, ki je delovala na Slonokoščeni obali.

Vaš rodni brat Ivan, letošnji zlatomašnik, se je tudi odločil za ta poklic. Je to pripomoglo vaši odločitvi?

On je šel pred menoj v misijone. Zanimivo je, da nihče ni vedel, da se je odločil za odhod v misijone. Tudi pri misijonskem krožku ni sodeloval in ni dajal vtisa, da bi se odločil za to pot. Ko mi je rekel, da odhaja v misijone, sem ga vprašal, kam bo šel. Takrat so misijonarji odhajali na Madagaskar. Vprašal me je, kam bi jaz šel in sem mu rekel, da imam stike s sestro na Slonokoščeni obali in mislim iti tja. Odgovoril mi je: »Dobro, bom tudi jaz šel tja.« On je šel tja, kamor bi jaz šel. Ta sestra

je bila s. Magdalena Černe, šolska sestra iz Ilirske Bistrice. Šel je k škofu Janezu Jenku in mu to povedal. Škof ni bil za to, rekel je, da ne more poslati duhovnika kar tako v neznan. Prav takrat je bil na obisku v Sloveniji francoski duhovnik. Ko se je srečal s škofom, mu je razložil, da on veliko sodeluje s sestrami in da bo prišel na njegovo župnijo, da bosta skupaj delala. Škof Jenko mu je verjel in je dal dovoljenje za odhod.

Kar precej misijonarjev iz koprške škofije je šlo misijonarit v to državo. Je bila to odločitev škofa za sodelovanje s krajevno cerkvijo?

Jaz sem vztrajal pri svoji odločitvi, da sem pripravljen iti v misijone. Škof Jenko je takoj rekel, da lahko. Vedel je, da so tam sestre in med njimi tudi slovenka. Na začetku sva torej bila midva z bratom, potem pa je prišel še Janko Kosmač, ki je pred tem že več let deloval na Madagaskarju. Šel je k bratu Ivanu, jaz pa sem delal z župnikom domačinom, ki je kasneje postal škof. Čez nekaj let se nam je z dovoljenjem škofa Metoda Piriha pridružil tudi Sandi Skapin, ki je na

Slonokoščeni obali ostal 10 let. Tako se je razvilo sodelovanje tudi med škofijama. Škofje so večkrat prihajali v Slovenijo in škof Metod nas je tudi večkrat obiskal v misijonih.

Dostikrat mislimo, da mora misijonar graditi cerkve, stavbe, da mora pripravljati ljudi na zakramente. Kakšno je bilo stanje katoličanov, ko ste prišli tja?

Ob mojem prihodu je bilo tam zelo malo domačih duhovnikov. Večinoma so bili misijonarji iz Evrope. Vse je bilo pobarvano z evropskimi metodami. Velik poudarek je bil takrat na pastoralni duhovniških poklicev, vzgoji bodočih duhovnikov v semeniščih ter formiranje laikov. Slonokoščena obala je večinoma še vedno poganska, ker večina ne pripada kakšni veroizpovedi, takoj za njimi pa so muslimani. Katoličani pridejo šele za muslimani. Na župniji sem takoj začel s katehezami za mlade, s sestrami smo sodelovali pri vzgoji otrok. To sodelovanje je bilo res čudovito.

Kako pa je bilo z jezikom? Imajo svoj domači jezik?

Uradni jezik je francoščina. Pred odhodom sem bil mesec dni v Franciji ter se naučil nekaj francoščine in s tem znanjem sem se odpravil tja. Danes je francoščina na Slonokoščeni obali prevladujoči jezik. Obstajajo še jeziki raznih plemen, vendar mlajše generacije so se že učile francoščino v šolah. V glavnih mestih pa popolnoma prevladuje francoščina. Po nekaterih regijah imajo kateheze v svojem lokalnem jeziku, vsekakor pa se počasi ti lokalni jeziki izgubljajo, saj prevladuje francoščina.

Kakšno pa je ekonomsko stanje države?

Slonokoščena obala je ekonomsko dobro stoječa država. Po osamosvojitvi leta 1960 so imeli karizmatičnega predsednika Félix Boignyja, ki

Skupina katehistov na tečaju

Nedeljsko bogoslužje v stolnici

je s trdo roko pa vendar modro vodil državo in postavil temelje za današnji razvoj. Vladal je več kot 30 let ter v tem času razvil šolstvo in zdravstveno oskrbo na zelo visoko raven. Država ima ogromno naravnih virov, tudi petrolej. Na žalost pa to bogastvo ne služi vsem ljudem.

Vaše delo je tudi vzgoja laikov, katehistov, zgradili ste tudi vzgojni center.

Pred leti sem že zgradil vzgojni center v drugi škofiji. Ko sva se z bratom preselila v novo škofijo San Pedro, sva skupaj prevzela eno župnijo. Po nekaj letih pa sem se preselil v glavno mesto. Kmalu po prihodu pa je prišla zamisel za graditev novega centra. Zgradili smo ga na zemljišču župnije, ki je bilo že od vsega začetka deljeno na dve polovici, pol za župnijo in pol za pastoralni center. Sredstva zanj sem dobil iz Slovenije in iz domačih virov. Ustanovili smo gradbeno podjetje, ki sem ga vodil sam in smo vse zgradili »sami«, od dvoran do vseh potrebnih zgradb. Tudi vso ekonomijo sem vodil sam.

Kako je ta center organiziran, na kakšen način deluje?

To delo poteka na ravni škofije, čeprav nas nekako podpira tudi država. Finančno pa pomoč še vedno prihaja iz Vatikana, ki ta projekt že dolga leta podpira. Center je resnično velik. Imamo prostora za 175 udeležencev. Jaz vodim tečaje

francoščini, drugi duhovniki pa po potrebi vodijo tečaje v drugih ple-menskih jezikih. Tu so vzgojni tečaji za katehiste o molitvi, meditaciji, svetopisemski tečaji in duhovne vaje. Tečaje pripravljamo po katekizmu katoliške Cerkve.

V Misijonskih obzorjih smo že brali o gradnji nove stolne cerkve. Kako je potekal ta projekt?

Na ravni škofije so več let zbirali sredstva za gradnjo nove stolnice. Zbirali so, ampak se je zelo malo nabralo. Po skoraj tridesetih letih zbiranja sredstev še vedno ni bilo stolnice in verniki so se pritoževali. Svetovalci so prigovarjali škofu, da če želi stolnico res zgraditi naj to gradnjo zaupa meni. Škof me je prosil, naj se lotim tega dela in sem sprejel. Mož moje sestrične je arhitekt in mi je naredil načrte. Celega načrta pa se nismo mogli držati, ker je bilo veliko različnih mnenj. Tri leta sem bil na gradbišču in vodil gradnjo. Stolnica je sedaj popolnoma uporabna, čeprav je potrebno še veliko narediti. Vgradili smo vrata in okna, težava je nastala le glede zvonika, ki ga še nima. Še zvon sem priskrbel iz Slovenije.

Stolna cerkev, ki je tudi župnija, pa še ni imela župnišča.

Ko je bila gradnja stolnice več ali manj zaključena, sem ljudem rekel, to je tudi cerkev vaše župnije, zdaj pa vi dokončajte preostala zaključna dela in zgradite župnišče po svojem

okusu in po svojih potrebah. S tem sem jih želel spodbuditi, da se še sami angažirajo v gradnjo svoje cerkve in župnišča. Mere stolnice so 55 m krat 30 m. Tu potekajo vse glavne slovesnosti škofije, duhovniška posvečenja in vse velike slovesnosti, ki jih vodi škof. Kar je vredno poudariti je to, da se je stolnica zgradila praktično v celoti z domačimi sredstvi, z darovi vseh župnij in darov vernikov.

Ste si predstavljali, da boste toliko let misijonarili na Slonokoščeni obali? So tam misijonarji še potrebni?

Kar 48 let je že, odkar sem odšel na Slonokoščeno obalo. Danes sva v škofiji iz Evrope en Poljak in jaz in sem prepričan, da če danes rečeva škofu, da odhajava, naju ne bo skušal zadrževati. Ima dovolj duhovnikov domačinov in dobro usposobljenih. Tako je tudi prav, naj oni sedaj prevzemajo odgovornost in vodijo delo naprej. Morda bom še dve leti nadaljeval s svojim delom, potem se pa vrnem domov. Hvaležen sem vsem podpornikom in dobrotnikom iz domovine, ki so mi vsa leta stali ob strani. Hvaležen sem tudi za vozila, ki sem jih bil vedno deležen preko Misijonskega središča in Mive in so mi v ogromno pomoč.

Kakšna mislite, da bo prihodnost tega misijona? Se bo to delo nadaljevalo?

Nisem zaskrbljen za prihodnost našega misijona. Vse je tako nastavlje-no, da gre naprej. Prihodnost je sedaj v njihovih rokah in so pripravljeni, da odgovorno vodijo krajevno Cerkev naprej. Ne smemo pozabiti, da je Cerkev misijonska. Cerkev, ki se zapre sama vase, ne more napredovati. Ko se razdajaš in se odpiraš, rasteš. Tudi Afriška Cerkev zelo veliko naredi za misijone. Ogromno afriških misijonarjev že deluje v Evropi in bodo še prihajali. To je »fidei donum« - dar vere ene Cerkve drugi. To je resnično najboljši dar, to je znamenje vesoljnega značaja Cerkve.

Najlepša hvala za pogovor!

1976-9 Za koga gradimo

LETA 1970 PISAL FRANC SODJA

Marsikdo se vpraša, posebno če se zgodi, da so katoliške šole, bolnice, včasih cerkve same podržavljene: za koga so gradili?

Staro pravilo še vedno velja: Cerkev mora imeti toliko ustanov, kolikor jih za svoje pastoralno delo potrebuje. Seveda se časi spreminjajo. Prvi kristjani niso imeli niti cerkva. Evharistično daritev so obhajali po domovih, potem v katakombah, nazadnje v zapuščenih tržnicah, ki so postale prve bazilike. Tudi danes se maše darujejo po domovih, v zelo skromnih misijonskih cerkvicah, na trgih, a tudi v mogočnih katedralah. Apostoli niso gradili šol, še manj poučevali kaj drugega, razen evangelij oznanjali. Skrbeli so za bolnike, a bolnišnic niso gradili. Drugi časi. Kristus je celo rekel, naj gredo na pot brez denarja, brez dveh sukenj, brez torbe in palice. Zanesti se morajo na Božjega Duha in moč evangelija. Pač pa jim je naložil težje delo: bolnike ozdravljati, hude duhove izganjati, mrtve obujati in »oznanjate: približalo se je Božje kraljestvo«.

Danes misijonar gre drugače opremljen. Apostoli niso bili šolani ljudje, danes vsak duhovnik presedi dvajset let v šolskih klopeh, pa je navadno še premalo izobražen za takó prosvetljeni svet. Časi se spreminjajo, apostolska obleka se spreminja, tudi delo se spreminja. A eno ostane: vse zunanje je le sredstvo, čeprav uspešno sredstvo, bistvo pa je Božji Duh, ki z apostoli prihaja v narode, notranje življenje Cerkve.

Zato ni težak odgovor na moreče vprašanje: zakaj gradimo. Gradimo za Božje kraljestvo. Dokler bo šola v cerkvenih, misijonskih rokah, bo služila evangeliju. Ko jo bodo podržavili, ne bo služila – vsaj ne pod vodstvom misijonarjev – evangeliju. A evangelij se je oznanjal, Božje kraljestvo se je gradilo: prej v šoli, bolnici, zdaj morda samo v cerkvi in na domovih. Končno ostane tisto edino, kamor ne seže

nobena brezbožna tiranija: gradi se Božje kraljestvo v človeških srcih. To so živi kamni, iz katerih se gradi Cerkev in ki ostane tudi v času in po času preganjanja. Vsa cerkvena poslopja niso sebi namen. Če postavljena morajo biti le tista in tako, da res služijo notranjemu Božjemu kraljestvu. Potem pa, ko svetna sila ta poslopja vzame, ali če jih poruši potres, ostane vse tisto, kar se je v teh ustanovah gradilo v človeških srcih. Zato je tako tolažilno stališče in gledanje naših starih misijonarjev, ki tudi v pričakovanju rdeče vihre delajo naprej, delajo do zadnje minute in delajo tudi v vihri in trpijo z narodom, v katerega so zasajali Cerkev. Kakšna milost in nagrada, da vzamejo pogumno nase trpljenje ob pogledu, kako so vse ustanove, ki so jih mukoma gradili, šle v tuje roke, da se odpovedo s tem vsem vidnim uspehom, ker se dobro zavedajo, da pravih misijonskih uspehov tistega sveta, kjer Božje kraljestvo resnično obstaja, nobena človeška roka porušiti ne more.

Spreobrnjenje je proces

P. MARI OSREDKAR

Nadaljujemo razlago 13. člena drugega poglavja dokumenta *Ad gentes*, ki smo jo razdelili na tri točke. V zadnjih dveh številkah Misijonskih obzorij smo spregovorili o misijonarjevem pričevanju za vero Cerkve in poudarili, da si spreobrnjenja poganov misijonar ne more lastiti kot svojo zaslugo, ker je vera Božji dar; danes pa bomo obdelali tretjo točko.

Večina današnjih kristjanov v Sloveniji je bila krščenih v prvih letih življenja in bila tudi krščansko vzgojena v matični družini; tako, da nima izkustva, kaj pomeni spreobrnjenje v krščanstvo. Zagotovo se je moral vsak krščen v nekem trenutku odraslosti tudi odločiti, da bo krščansko živel, ampak ta odločitev je kljub človekovi svobodni volji običajno pogojena z vzgojo in okoljem in prepogosto kar avtomatska. Ljudje, ki niso bili rojeni v krščanskih družinah ali so bili morda celo vzgajani proti cerkveno, pa spreobrnjenje doživljajo na poseben način. Na zunaj je sicer njihova odločitev za Kristusa lahko povezana z nekim izjemnim dogodkom, srečanjem ali doživetjem Boga, toda v resnici je vsako spreobrnjenje dolgotrajen proces. To pomeni, da odločitev za Kristusa potrebuje čas, v katerem dozoreva. Še najboljše si lahko ta proces predstavljamo s spreobrnjenjem, ki ga verniki doživljamo, ko se pripravljamo na spoved. Kadar govorimo o spovedi, vedno poudarjamo, da ta zakrament zahteva spremembo življenja. Tako, kakor krst zahteva spremembo življenja. Spreobrnjenje v bistvu vedno mora vsebovati spremembo življenja. Tako teologi poudarjajo, ampak v praktičnem vsakdanjem življenju pa vsi izkušamo, teologi in neuki verniki, da se sprememba življenja ne zgodi kar "čez noč"! Res je, da zakrament sprave ali krsta ni le čistilno sredstvo, ni le radirka, ki bi izbrisala madeže, ki bremenijo vest, potem pa bi človek lahko nadaljeval življenje po starem! Ampak ljudje smo polni slabosti in moramo velikokrat narediti trden sklep, da se končno nekaj spremeni

Temelji poslanstva

v našem obnašanju. Gotovo je vsak katoličan že na svoji lastni koži izkusil, kaj pomeni vstati "po padcu"! Spreobrnjenec je človek, ki se zaveda, da bo ponovno grešil! Ampak se trudi, da bi se izognil grehu. Napake in grehe človek namreč stori iz slabosti, ki je lastna njegovi naravi in vedno se mu maščujejo. Zato se jim poskuša izogniti. Včasih je v svojem prizadevanju uspešen, včasih pa ne. Grešnost je človekov križ in Jezus naroča svojim učencem: "Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove sam sebi in vzame vsak dan svoj križ, ter hodi za menoj" (Lk 9,23). Kristjanov križ so tudi napake in slabosti, ki jih nosi v sebi. Tisti, ki je npr. nagnjen k jezi, gotovo v tem ne uživa, temveč zaradi te slabosti veliko trpi; ali zaradi katerekoli druge. In vendar jo mora nositi s seboj na svojih ramah.

Tako je pač življenje. In moder je tisti, ki ga sprejme takšnega, kakršno je. Poudarek pa bi dal na zadnjem delu Kristusovega stavka: "... in hodi za menoj." To je važno. Kakršnikoli že smo, s kakršnimikoli težavami, hodimo za Njim! In se trudimo v prizadevanju za evangeljsko življenje. Ta trud lahko imenujemo tudi proces.

Kakor kristjani doživljamo prizadevanje za krščansko življenje "od spovedi do spovedi", tako se tudi katehumeni in novokrščenci trudijo postati "novi človek"! Ampak za to je potreben čas, veliko časa. Marsikje znajo misijonarji povedati, kako mlade krščanske skupnosti težko odložijo "prtljago" starega načina življenja. Zgodi se, da je potrebno več generacij, da afriške mlade Cerkve opustijo običaje oz. obnašanje, ki ni združljivo z evangelijem. Mati Cerkev je v teh primerih razumevajoča in potrpežljiva. Zaveda se, da je spreobrnjenje proces in da smo vsi samo ljudje. Tega se je zavedal tudi Kristus, ki je v središče svojega oznanjevanja postavil odpuščanje; najprej Božje odpuščanje, nato pa tudi odpuščanje med ljudmi. Odpustiti pa pomeni sprejeti drugega takšnega, kot je. Kristus je zelo dobro poznal človeško naravo. Naravo grešnika, ki vedno znova pada. Ravno zaradi tega nam je naročil: "In če brat sedemdesetdeset greši, mu odpusti". Poklic kristjana je odpuščati ... in prositi odpuščanja. Zato je krščanski način življenja "zelo življenjski" oz. zato je Evangelij "človeku pisan na kožo". Proces spreobrnjenja je v tem, da se ne moreš preprosto odločiti za življenje po evangeliju in da bi potem to lahko 100% izvrševal, temveč odločitvi sledijo padci in "pobiranje po padcih". Za Kristusa ne zadošča, da se odločimo enkrat. Gre za celo vrsto ponavljajočih se odločitev. V bistvu se mora kristjan za Kristusa odločati vsak dan znova.

Ostajam doma

S. ANDREJA GODNIČ, URŠULINKA, SLOVENIJA

Dragi vsi, po dolgem premoru se vam oglašam z mariborskega konca. Počasi zaključujem sobotno leto, ki mi je – priznam – zelo dobro delo in sem zato mojim sestram res hvaležna. Sporočam vam, da se ne bom vrnila v misijone in vas prosim, da usmerite vašo velikodušnost na kak drug misijon. Iz srca hvala, da ste misijonarili z mano vseh teh petnajst let in da ste bili tako duhovno kot materialno preko mene v službi evangelija ter ljudi v Peruju in Venezueli. Sem ponosna, da sem Slovenka in da sem del te fantastične Jezusove Cerkve pod Alpami. Vidim sicer, da je na tem koncu navada vihati nos nad Slovenijo, a zaenkrat še nisem pozitivna 😊 (trdijo namreč, da bom hitro okužena s tem slovenskim virusom).

Milo prosim, da molite za Venezuelo: v zadnjih mesecih se namreč odvija pravo prebujenje mase, ko je po Barbadoskih pogajanjih naša bivša učenka Maria Korina Machado prevzela iniciativo kot možna predsedniška kandidatka in vodi kampanje na vseh koncih te krvaveče dežele. Režim dela vse, kar more, da bi ustrahoval, blokiral ali uničil, a mu – na presenečenje vseh – tega do sedaj ni uspelo, kljub hudemu trpljenju in žrtvam. Izročajte Venezuelo v Marijine roke še posebej okrog 28. julija 2024, ko naj bi se izvedle predsedniške volitve. Upajmo proti upanju!

Zaklenjena

S. ANA SLIVKA, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, FRANCIJA

Telefon je zazvonil in na zaslonu se je izpisalo Auria. Auria je Brazilka, ki je z možem pred desetimi leti prišla v Francijo s trebuhom za kruhom. Izredno slabo govori francosko, zato se navadno pogovarjava kar po Portugalsko.

Ker je brezposelna, mož pa dela na črno na gradbiščih, smo jima sestre kar nekajkrat pomagale s hrano, ob lekami za njune tri otroke ali pa zgolj s poslušanjem o premnogih težavah. Misleč, da bo tudi tokrat tako, sem sedla in pozorno prisluhnila. A tokrat je šlo za nekoga drugega.

Lucélia, prav tako Brazilka, je živela v revnem brazilskem mestecu. Preko interneta je spoznala prijaznega, delovnega Portugalca po imenu José in po nekaj mesecih dopisovanja prišla v Francijo, kjer José živi in dela. Poroka, otroci in mirno življenje – tak je bil njun načrt.

José ji je s svojimi prihranki kupil vozovnico, jo ves nasmejan pričakal na letališču in jo odpeljal v svoj skromni dom. Tam jo je najprej pretepel, nato posilil ter ji vzel vse dokumente in mobilni telefon. Zagrozil ji je, naj ne kliče policije, saj jo bodo vrgli v zapor, ker nima dokumentov. V resnici v takem primeru ne potrebuješ dokumentov, ampak Lucélia je bila preveč prestrašena, da bi razmišljala logično.

Mlada, neizkušena, daleč od doma in brez znanja jezika, je naslednjega dne pohlevno ostala v stanovanju, kamor jo je José zaklenil, preden je odšel na delo. Zabičal ji je, da mora vse počistiti, zlikati in mu skuhati večerjo. Zvečer jo je spet pretepel, posilil in tako sta živela nekaj mesecev.

Ko je ugotovila, da je noseča, jo je nekako (še zdaj ne razumem, kako) spravil v bolnišnico, kjer je vsa prestrašena rodila v prisotnosti svojega 'ugrabitelja', potem pa se z dojenčkom vrnila v njegovo stanovanje. Od časa do časa ji je vrnil njen mobilni telefon, da se je oglasila svojim

domačim, a je bil vedno ob njej in ji ob koncu pogovora telefon spet vzel. Po nekaj mesecih je, medtem ko je bil José v službi, na vrata nekdo potrkal. Lucélia je okamenela čakala, kaj bo. Potem je zaslišala pridušen ženski glas: »Nisem s policije. Vem, da si notri. Pridi k vratom. Ne boj se.«

Oklevajoče je odšla do vrat. Neznanka na drugi strani se je predstavila kot Nilva, prav tako Brazilka. Rekla ji je, da je pred dvema letoma tudi ona padla v isto past in ostala zaklenjena skoraj leto in pol, bila pretepana, posiljena in morala delati kot sužnja. Nekega dne, ko je bila že na robu samomora, je sklenila, da bo poiskala pomoč. Ko je José zjutraj odšel, je nekako pritegnila pozornost ljudi z ulice, nakar je policija vdrla v stanovanje in jo rešila.

Nilva je o zaklenjeni Lucéliji takoj povedala znanki, ki je kontaktirala z Aurio in ta je poklicala mene. Skratka, naenkrat sem bila vpletena v to noro zgodbo in na lastni koži občutila, kako omejen je sistem in kako brezupen je položaj žrtve. Ker nobena od teh žena ne govori francosko, sem na policijo poklicala jaz. Najprej so me nadržali, da to ni prava številka, ker žrtev ni v smrtni nevarnosti in naj se najprej prepričam, da ni tam prostovoljno. Poleg tega pa nisem v istem mestu in ne morem prijaviti kaznivega dejanja, ki se dogaja v mestu, ki je od mene oddaljeno 60 km. Dali so mi številko neke službe za družinsko nasilje, kjer so mi prijazno svetovali, naj gre gospa na policijo in tega gospoda prijavi. Počutila sem se, kot da se delajo norca. Kako naj gre na policijo, če je zaklenjena v stanovanje? Kako naj sploh najde policijsko postajo, če nima telefona in ne govori francosko? In kako naj ga prijavi, dokler ni prepričana, da ne bodo zgolj naredili zapisnika in jo poslali nazaj domov? Lucélia je bila tako prestrašena, da smo potrebovale skoraj dva meseca,

da smo jo prepričale, naj sprejme pomoč. Ker nismo mogle računati na uradno pomoč, smo se morale znajti drugače. Najprej sem poklicala župnika iz tistega mesta in mu vse razložila. On je takoj kontaktiral socialno delavko iz njegove župnije. Pripravljena je bila spremljati ta primer in poskrbeti, da Lucélie ne bodo poslali nazaj domov, ampak bodo našli varno mesto zanjo in za njeno hčerko. Socialna delavka je stopila v stik z odvetnico za žrtve nasilja, ki je obljubila, da bo šla z njo na policijo in poskrbela, da bo prijava pravilno izpolnjena. Ko je bilo to urejeno, je župnik poskrbel še za prevajalko, ki je znanka od cerkovnika. Za konec sem stopila še v stik z Davidom, ki dela na policiji v naši četrti, in sem ga spoznala, ko je lani na dan žena na občinski prireditvi kazal tehnike samoobrambe za ženske. Ta je kontaktiral svoje kolege iz tistega mesta, ki so mu obljubili, da bodo prijavo vzeli resno. Na dogovorjeni dan je José nič hudega sluteč odšel na delo. Fant od Nilve je razbil vrata in Lucélio skupaj s hčerkico odpeljal na policijo. Pred vhodom so jo že čakale odvetnica, socialna delavka in prevajalka. Potem je Auria s punčko ostala zunaj, medtem ko so policisti sprejeli Lucélijo. Po dveh urah jo je policija pospremila nazaj v stanovanje, kjer je v miru vzela svoje stvari. Poklicali so Joséja, da ji je vrnil potni list in

mobitel, socialna delavka pa jo je še isti dan pospremila v varno hišo. V sobi varne hiše ni bilo razen pohištva praktično ničesar. Lucélija je Auriji napisala, kaj vse potrebuje. S sestrami smo v nekaj urah zbrale vse, od hrane, oblek, brisač in posteljnine, do pripomočkov za osebno higieno, pralnega praška, kuhinjskih krp, vreč za smeti ter celo nekaj igrač za malo deklico, ki je celotno prvo leto svojega življenja preživela zaklenjena v stanovanju.

Zgodba ima še veliko zapletov in razpletov, ampak za zaključek bi rada napisala samo še to, kako je Nilva prišla do Lucélije. Nilva je bila prav tako žrtev in se je rešila, ko je bila praktično na pragu smrti. Najprej se je skrivala po varnih hišah, kasneje pa je morala pogosto menjati naslov, ker ji je José grozil, da jo bo ubil. Potem je kar naenkrat nehal. Nilva si je počasi uredila življenje, ampak ena stvar ji ni dala miru: če je José nehal, to mogoče pomeni, da ima novo žrtev. Šla je pred njegov blok, skrita počakala, da je odšel v službo, nato pa vsa trda od strahu

tekla gor in trkala na vrata, dokler se Lucélie ni oglasila. Nilva je imela prav! Njenega imena ni nikjer v zapisnikih, nobene prijave ni podpisala in ni želela pričati proti ugrabitelju. Preveč se boji, da bi jo našel in ubil. Ampak moč, ki jo je gnala, da pomaga drugi ženski v stiski, je bila večja kot vsi strahovi.

Ko je bilo vsega skupaj konec, sem se počutila prav majhno. Razen tega, da sem zavrtela nekaj števil, nisem naredila kaj dosti. Auria je kljub brezposelnosti in vsem svojim težavam aktivirala vse, kar je lahko. Nilva, upravičeno prestrašena, pa je tvegala in šla preverit, ali se morda za vrati ne skriva nova žrtev. Nobena od treh Brazilk nima neke izobrazbe, nobena ne zna francosko in pred to zgodbo se niso poznale. Ampak ko so premagale strah in združile moči, so postale nepremagljive! Danes se medsebojno obiskujejo, pridružile so se isti molitveni skupini in pogumno pričujejo o zaupanju v Boga, ki v še tako katastrofalnih situacijah najde rešitev in na našo pot postavi prave ljudi.

Pastoralni dom

S. URŠA MARINČIČ, ŠOLSKA SESTRA, UGANDA

Trenutno smo v sušnem obdobju, ko je od sredine aprila do danes samo enkrat za 10 minut padal nežen dež, ki pa smo se ga iz srca razveselili. Lahko si predstavljate, kako je vse posušeno ...

V teh dneh smo čisto zares dokončali tudi pastoralni dom, ki smo ga gradili z vašimi darovi iz Trikraljevske akcije. Bohlonej!!! Pol leta smo namreč čakali na elektriko, saj je bilo potrebno podaljšati linijo in postaviti novi drog. Na koncu pa jim je še števec zmanjkalo. In to v celi državi. A kdor čaka, dočaka – Bogu hvala! Dodali smo tudi strelovod, na katerega smo predhodno pozabili in pa ograjo, saj je zaradi narave terena vhod precej dvignjen. Ljudje so tako hvaležni, veseli in ponosni na pastoralni

dom! Lepo skrbijo zanj in ga z veseljem uporabljajo. Konec meseca bomo gostili duhovno obnovo za Prenovo v duhu iz cele župnije, ki je številčno res zelo močna.

Slovenska lipa za spomin na srebrno mašo misijonarja p. Miha Majetiča

V nedeljo, 2. junija 2024, smo v cerkvi sv. Jurija v Mozirju slovesno obhajali 25-letnico duhovniškega posvečenja br. Miha Majetiča. Mozirski rojak, misijonar minorit, je s Slovenijo in domačim krajem že vseskozi povezan, čeprav ga je njegovo poslanstvo vodilo po daljnih deželah – od Zambije in Avstralije v Vietnam, kjer je deloval pet let in vzgojil lepo število duhovnih poklicev. Od leta 2012 živi in deluje v Astani, glavnem mestu Kazahstana. Več o njegovi navdušujoči življenjski poti si bralci lahko preberete na spletni strani župnije Mozirje.

Na slovesnost ob njegovi srebrni maši smo se Mozirjani skrbno pripravili. Nekaj dni pred dogodkom so pred cerkvijo sv. Nikolaja v njegovi domači vasi Ljubiji postavili pano z napisom novomašnega gesla SEJALEC JE ŠEL SEJAT.

Na začetku slovesne maše v nedeljo ob 10. uri sta zakonca Šuster jubilanta pozdravila s toplimi besedami dobrodošlice in mu izročila prelep »misijonski šopek«. Organizatorji so sredi cerkve na ogled postavili spominsko darilo, veliko sadiko lipe, simbol slovenstva. Predvideno je bilo, da jo po večernicah zasadijo pred cerkvijo sv. Nikolaja v Ljubiji. S srebrnomašnikom so somaševali trije bratje minoriti, med njimi p. Milan Kos, predstojnik slovenske minoritske province. S kora so doneli ubrani glasovi župnijske vokalne skupine Sinaj. Pridigal je Mihov sobrat p. Andrej Feguš. Njegov nagovor je bil iz srca, tak, ki ogreje dušo in srce. Razmišljanje o poslanstvu duhovnika je povezal z likom p. Miha, ki ga je dodobra spoznal v času njunega

večletnega sobivanja v redovni skupnosti. Odlikuje ga predanost Bogu, sobratom in ljudem, katerim oznanja evangelij, neverjetna mirnost značaja, hkrati pa vedrina in odprtost. Ko ga potrebuješ, je nadvse zanesljiv, je »trden kot skala«. Ob patrovih besedah sem si zelo živo predstavljala srečni obraz moje sestre Marte, če bi jih lahko slišala, a je skupaj z Mihovim očetom že več let v večnosti. Miha pa je bil zelo vesel prisotnosti mlajšega brata Petra z družino.

Pred koncem slovesne sv. maše sta jubilanta pozdravila mozirski župnik g. Vinko Čonč in tajnik Misijonskega središča g. Janko Pirc, ki mu je izročil tudi spominsko sliko brezjanske Matere Božje.

Ob koncu maše so nas organizatorji z mladimi pomočniki bogato pogostili z dobrotami številnih družin. Oblegana je bila tudi stojnica MSS s spominki iz misijonov. Vsak je želel pozdraviti slavljenca in sobrate. Druženje je trajalo vse do opoldneva in še dlje.

Ko smo se zvečer v pričakovanju večernic in zasaditve lipe začeli zbirati pred cerkvijo v Ljubiji, je bilo nebo že prekrito s temnimi oblaki. Marsikdo je v pričakovanju nevihte ostal doma. A bilo nas je ravno dovolj, da so bile klopi polne. Umirili smo se ob litanijah Matere Božje, ki so jih doživeto zapeli Mozirski koledniki.

Kljub hudi uri zunaj so lipo možje po daljšem čakanju pod dežniki zasadili na predvidenem mestu. Medtem smo v cerkvi začeli peti. Marijini pesmi je sledila slovenska narodna, nato spet Marijina, pa znova ljudska ... To je bil nenačrtovan domovinski večer. Kako lepo se lahko dopolnjuje vera z ljubeznijo do domovine! S svojim prihodom je jubilanta počastil tudi bivši mozirski župnik, g. Sandi Koren. Po krajšem druženju smo zaključili ta nepozabni dan.

Lipa po mesecu dni lepo raste, saj je bila ob zasaditvi obilno zalita. Za naslednje rodove je na njej pripeta tablica z napisom: SPOMIN NA SREBRNO MAŠO P. MIHA MAJETIČA 2024.

Slavica Pečnik, foto: Marko Goličnik

Povezani v hvaležnosti

»Zlatomašnik bod' pozdravljen!« je v nedeljo, 7. julija 2024, odmevalo v Kidričevem, saj je zlato mašo praznoval njihov dolgoletni župnik in nekoč misijonar v Kongo – Zaire msgr. Anton Pačnik.

Iz lepo pripravljenega bogoslužja in odlične organizacije celotnega dogodka smo prisotni lahko začutili povezanost in sodelovanje tako celotnega župnijskega občestva kot tudi občine Kidričevo. Tone se je vedno trudil povezovati in animirati svoje župljane za sodelovanje v različnih skupinah, daje pobude za mnoge dogodke, mlade pa zna angažirati tudi za obisk planin ali morja. Kako lepo je gledati nazaj na pol stoletja trajajočo pot mašnika, ki je v svojem življenju in poslanstvu zvesto

služil Cerkvi in vernikom na različnih koncih sveta. Svojo misijonsko vneto, s katero je v Kongu deloval in misijonaril kar 15 let, je po prihodu iz misijonov prenesel tudi v Kidričevo. Ves ta čas je ostal povezan z Misijonskim središčem, bil dolga leta škofjski animator za misijone in voditelj Misijonske pisarne v Mariboru. Zaslužen je tudi za ustanovitev Misijonske molitvene zveze, tega duhovnega zaledja in molitvene podpore misijonarjem po vsem svetu. Misijonska molitvena zveza ravno letos praznuje svoj 25. jubilej, Tone pa je bil dolga leta njena gonilna sila. Njegova misijonska vnema tudi danes ni nič manjša in kako toplo in odprto je njegovo srce za vse ljudi, je bilo čutiti tudi na praznovanju v Kidričevem, ki se je po prijetnem druženju in ob spremljavi Tamburaškega orkestra Majšperk sklenilo šele pozno popoldan.

Saša Sever Žuntar, foto: Karmen Vaupotič

Z Jezusom na dotik

V nedeljo, 30. junija 2024, so na Colu praznovali zlato mašo rojaka g. Ivana Bajca, dolgoletnega misijonarja na Slonokoščeni obali, ki je bil po vrnitvi iz misijonov postavljen za župnika župnij Štanjel in Kobjeglava.

G. Franc Likar se mu je v pridigi zahvalil za dolgoletno delo v misijonih in izrazil skrb, da tudi Slovenija postaja misijonska dežela ter je navzočnost duhovnikov še kako pomembna tudi v našem prostoru. Več pa v kratkem povzetku njegove pridige.

»Dragi zlatomašnik Ivan, hvala za vse trenutke v dolgem polstoletnem služenju, ko si omogočil Gospodu,

da se je po tebi, po tvojem duhovniškem poslanstvu dotikal človeških src, vračal dušam zdravje in vlival Božje življenje. Hvala, ker si bil zvest dani besedi, ki si jo pri mašniškem posvečenju izpovedal pred škofom: »Tukaj sem!« Hvala, da si vedno bil tam, kjer te je Gospod potreboval; večino tvojega duhovništva te je potreboval v misijonih, da se je lahko dotikal src, ki so morda tudi zaradi tvoje poslušnosti Gospodovemu vabilu, izvedela za Kristusov nauk in njegovo ljubezen. Hvala, da si tudi danes, v domači deželi prav tako še vedno pripravljen »Biti tukaj«, izpolnjevati poslanstvo, kjer te Gospod potrebuje.

Pred petdesetimi leti je imela naša Cerkev veliko duhovnikov, lahko jih je pošiljala tudi v svet, med ljudi, ki Kristusa še ne poznajo. Danes jih sama krvavo potrebuje. Župnije druga za drugo ostajajo brez svojega duhovnika.

»Bog se ne veseli propada živega« smo slišali v prvem berilu iz knjige modrosti. Tam, kjer ni Jezusa, ni življenja, življenje odteka. Tudi temu smo, iz dneva v dan bolj, priče. Toda Jezus je danes z nami, da nas opogumi. Današnje slavje nas opogumlja, da se močneje oklenemo resnice, da tja, kjer je Jezus, kjer njegova beseda deluje, prihaja življenje in da to življenje zmaguje nad nesmisлом in obupom. Da se ne bi sprijaznili z odtekanjem življenja, ampak da bi naredili vse, da bi imeli izobilje življenja. To je smisel vsakega našega prizadevanja, to je smisel duhovnikovega poslanstva, ko s svojim poslanstvom posreduje Božje življenje. Tega se danes veselimo ob zlatomašnem slavju, ko se Bogu zahvaljujemo za velikodušno služenje Bogu.

Dragi zlatomašnik Ivan! Vemo, da boš ostal z Jezusom na dotik. Vemo, da boš ostal zvest velikodušnemu služenju Gospodu in razdajanju Božjemu ljudstvu. Iz srca ti želimo, naj te to poslanstvo še naprej osrečuje.«

Srečanje slovenskih misijonarjev v Tinjah na Koroškem

Slovenski misijonarji smo se v ponedeljek, 24. junija 2024 popoldan, zbrali na Rakovniku. Veseli ob ponovnem snidenju smo se namestili v avtobus in se skupaj odpeljali v Tinje. Med molitvijo in sproščenim klepetom smo hitro prišli pred Katoliški Dom prosvete Sodalitas, kjer nas je prijazno sprejel iskriivi duhovnik g. Jože Kopeinig.

V lepem, z občutkom opremljenem Domu, smo se na hitro namestili po sobah in nato srečanje začeli v kapeli s sveto mašo. Pred čudovitimi mozaiki in oltarjem smo Bogu izročili vse delo in življenje misijonarjev ter življenje vseh ljudstev, med katerimi smo delovali in bili poklicani. Okrepljeni z Božjo Besedo in kruhom življenja smo nadaljevali druženje v obednici. Po dobri večerji je bilo več možnosti izbire: čas za kratek sprehod ali pogovore, ali pa duhovno-teološka razlaga g. Jožeta Kopeiniga mozaikov v kapeli. Zvečer smo se nekateri zadržali še v kleti ob podeljevanju svojega življenja in misijonskih izkušenj.

Naslednji dan smo začeli s slovesno sv. mašo ob dnevu državnosti. Daroval jo je nadškof Stanislav Zore ob prisotnosti koroškega škofa dr. Jožeta Marketza. Sledilo je podeljevanje misijonskega življenja in izkušnje vsakega izmed prisotnih misijonarjev. Podeljevanja se je udeležil tudi predstavnik Ministrstva za zunanje zadeve RS mag. Viktor Mlakar. To je bil osrednji in najbogatejši del dneva. Poživljanje misijonske zavesti in prebujanje le te za vse mlade, ki so tudi bili z nami, je velikega pomena za vso slovensko Cerkev. Lahko rečem, da so osebna pričevanja misijonarjev iz »prve roke«, vsakega izmed nas močno nagovorila in

ostajajo zapisana v naših srcih. Po tem središčnem delu dneva smo se po dobrem kosilu skupno zahvalili rektorju g. Kopeinigu za njegovo srčno in zavzeto delo misijonske pisarne na Koroškem in vsej pomoči pri ustanavljanju le te tudi pri nas v Sloveniji.

Popoldan pa je bil namenjen ogledu Vetrinja. Z nami je bila ga. Ivanka Kronawetter-Starman, katere starši so tako kot mnogi Slovenci v letu 1945 preživljali grozote komunističnega preganjanja po drugi svetovni vojni.

Po ogledu in podrobnem opisu presunljivih dogodkov smo v cerkvi, ki je bila priča mnogih težkih pa tudi lepih trenutkov krstov, birm in porok, še skupaj zmolili z željo, da se nikdar več kaj tako strašnega pri nas ne bi dogajalo. S tem smo bogati dan zaključili in se odpeljali v Ljubljano.

s. Polona Švigelj

Podelitev misijonskega križa

Ani in Rajku Špehar Vrtin

V nedeljo, 14. julija, popoldne je bil misijonski praznik pri svetišču Marije Kraljice miru na Kureščku. Zakonca Ana in Rajko Špehar Vrtin sta prejela misijonski križ in z njim poslanstvo Cerkve, da s svojim življenjem in besedo pričujeta za Kristusa. Slovesnost je vodil škof Franc Šuštar, ki je v nagovoru poudaril, da odhajata v misijone, da pričujeta kot zakonca med zakonci o Kristusovi navzočnosti med njima v zakramentu. Poleg škofa so somaševali ravnatelj MSS Matjaž Križnar, rektor svetišča na Kureščku Anton Košir in drugi duhovniki. Pred mašo je v svetišču Marije, kraljice miru, potekala misijonska molitvena ura. Na Kureščku sta Rajko in Ana preživela zadnje mesece in pomagala pri različnih delih. Oba sicer izhajata iz Bele Krajine, kjer sta odraščala na majhnih kmetijah. Pri Ani doma so imeli tudi trgovino z domačimi izdelki in gostilno. Po poroki pred

osmimi leti sta se preselila sprva v Maribor in nato na Vrhniko, kjer sta našla delo in ob delu zaključila študij kot strojnik in vzgojiteljica Montessori. Skupaj sta se začela intenzivneje posvečati krščanskemu in duhovnemu življenju. Rada se udeležujeta romanj, duhovnih vaj, srečanj mladih in pomagata kot prostovoljca v različnih dobrotelčnih ustanovah.

Na svoji poti sta srečala različne misijonarje. Njihova pričevanja so v njima vzbudila željo za misijone. Leta 2023 sta vstopila v skupino Sled in se pripravljala eno leto in pol. Konec julija 2024 sta se kot laiška misijonarja odpravila za eno leto v Brazilijo k sestram salezijankam v inšpektorijo Sao Paulo, kjer deluje tudi slovenka s. Metka Kastelic. V misijonu bosta vpeta v vzgojno delo z mladimi pri različnih programih sester salezijank.

Janko Jožef Pirc

Občinski praznik v Škocjanu

Za Knobleharjevo smo se zopet zbrali v Škocjanu. Občina Škocjan na Dolenjskem ima namreč svoj občinski praznik postavljen 6. julija, na rojstni dan svojega rojaka velikega misijonarja dr. Ignacija Knobleharja. Na predvečer je potekala tradicionalna občinska akademija na trgu pred župniščem. Letošnja osrednja gostja na akademiji je bila misijonarka s. Andreja Godnič. Spregovorila je o svojih 16 letih misijonskih izkušenj sprva v Peruju in kasneje v Venezueli, po njenih besedah dveh popolnoma različnih državah z različnimi oblikami preizkušenj in izzivov. V misijone jo je poklical Jezus, ki je bil tudi trajni temelj in opora pri

njenem poslanstvu. V programu so sodelovali še Stiški kvartet, Župnijski pevski zbor in odličen mlad pianist Pleterski. Občina Škocjan na čelu z županom Jožetom Kaplerjem na ta način daje velik poudarek na svojega znamenitega rojaka. Pred akademijo je bila v župnijski cerkvi tudi sveta maša, ki jo je ob domačem župniku Tonetu Dularju vodil domačin upokojeni nadškof Stanislav Hočevar. V nagovoru se je spomnil velikega rojaka Knobleharja, prav tako pa tudi svetih bratov Cirila in Metoda, katerih praznik je 5. julija. Vsi trije so bili oznanjevalci vere in misijonarji v njim tujih krajih.

s. Andreja Godnič

50 let zdravstvenega centra Mukungu

S. ANKA BURGER, USMILJENKA, RUANDA

12. junija smo praznovali 50. obletnico Zdravstvenega centra MUKUNGU. To je bil prvi zdravstveni center v Ruandi, v katerem so delale sestre usmiljenke. Sestre so prišle tja na prošnjo takratnega župnika J. Batista Mendiondo. Lani smo praznovali 50 - letnico župnije, letos pa zdravstvenega centra. Potrebe po zdravstvenem centru so bile velike, saj ljudje v bližini niso imeli možnosti za zdravljenje. Bilo je naprošenih več redovnih skupnosti, a le naši takratni predstojniki so odgovorili pozitivno in tako so sestre začele z delom. V začetku je bilo težko. Ceste so bile skoraj neprevozne, zlasti v deževni dobi, a ves čas ni manjkalo dobre volje in požrtvovalnosti sester ter seveda župnika, ki je začel z gradnjo zdravstvenega centra. Pri gradnji so pomagali tudi domačini.

Res je bilo pionirsko delo. A razmere so se spreminjale in počasi so pogoji za delo postajali vedno lažji. V teh letih se je marsikaj spremenilo.

Tudi štiri Slovenke smo delale v tem centru. Najprej je začela delati sestra Vida, jaz sem tam delala 10 let, najdaljši staž v tem centru pa je imela sestra Vesna, saj je tam delala kar 20 let. Tudi sestra Bogdana je tam pustila svoj pečat, čeprav je bila v centru le krajši čas.

Praznik je bil najprej velika zahvala Bogu in seveda vsem, ki so tam delali. Brez Božje pomoči prav gotovo ne bi šlo. Praznovanja se je udeležil škof, pa tudi precej duhovnikov, sester in predstavnikov civilne oblasti. Seveda so prišli tudi vsi, ki so v tem centru kdaj delali ali pa delajo sedaj. Vsak je prispeval svoj delež pri delu za ljudi in za vse, ki prihajajo v center vsak dan po pomoč.

Tudi naš Zdravstveni center v Musango, kjer trenutno delam, je v isti župniji. Začel je delovati pred 38 leti. Ta kraj je bil prej zelo zapuščen in potrebe so bile velike. Na začetku so zlasti za določene aktivnosti sem občasno hodile sestre iz Mukungu. Danes imamo tudi v Musango lep zdravstveni center, da imajo ljudje dostop do zdravljenja.

Torej gre velika zahvala Bogu za vse. Tudi iz Slovenije smo dobili veliko pomoči, tako v Mukungu, kjer je delovala sestra Vesna in tudi tu v Musango, kjer zdaj delam. Pa naj bo tu izrečena velika zahvala vsem, ki so karkoli darovali in še darujejo. Vse je bilo uporabljeno za najbolj uboge. Naj se zahvalim tudi za misijonska vozila, ki smo jih dobili preko MIVE in ki so v veliko pomoč, kajti naše ceste so še vedno v zelo slabem stanju. Res Bogu hvala za vse.

Življenje je največji zaklad

P. JANEZ MUJDRICA, JEZUIT, ZAMBIJA

Dragi prijatelji, eno leto je že minilo, odkar sem bil na počitnicah v Sloveniji. Mislil sem, da je bilo to pred dvema letoma: pogledal sem potni list, ki pravi, da je bilo to lansko leto. Življenje je res obilno – polno vsakodnevnih doživetij! Lepo je bilo pri vas doma; rad obujam spomine in občudujem fotografije vseh vas.

Doma sem zbiral denar za Matersko šolo v Lusaki, ki so jo zgradili slovenski jezuiti. S tistim denarjem, ki sem ga nabral, so zgradili lepo dvorano in šest velikih razredov. Zdaj bo tam šola od prvega do dvanajstega razreda - osnovna šola in cela gimnazija. Plave sestre, ki vodijo šolo, so zelo ponosne na nove zgradbe, kakor tudi vsi učitelji in učenci. Najlepše se vam zahvaljujejo za vašo denarno pomoč! Letos v Zambiji ni bilo dovolj dežja, tako da v mnogih krajih koruza ni dozorela. Zdaj je tukaj veliko lakote, več kot polovica Zambijcev nima dovolj hrane. Stalno dobivam telefonske klice, tudi po sto na dan, ker ljudje, ki jih sploh ne poznam, prosijo za denarno pomoč. Mislijo, da je misijonar poln denarja!

Bliža se konec semestra; naši študentje imajo izpite. Ta semester sem učil 10 predmetov. Rad učim, če ravno imam že 75 let. Zaljubljen sem v religiozno vzgojo, ki je zdaj neobvezen predmet. Napisal sem knjigo RE Is Great – Religiozna vzgoja je čudovita. Moj argument je, da je RV najbolj pomemben predmet. Njen cilj je približati mladim dejstvo, da je njihovo življenje največji zaklad, ki ga morajo ceniti in iz njega narediti nekaj najlepšega. Mnogi v našem ministrstvu vzgoje pa mislijo, da je matematika najbolj pomemben predmet, ker sešteva denar!

V sirotišnici smo kot razširjena družina

SABINA KERN, CENACOLO, LIBERIJA

Sem Sabina Kern, doma iz župnije Predoslje pri Kranju. Pred mnogimi leti sem se ob mojem prvem romanju v Međugorje srečala s Skupnostjo Cenacolo, ki me je zelo močno nagovorila. Kakšno leto kasneje pa sem zaslišala Božje povabilo na kratko enomesečno izkušnjo. Tam mi je bilo že po nekaj dneh jasno, da je to prostor na svetu, ki sem ga želela najti in tako sem ostala do danes!

Skupnost Cenacolo, ki jo je ustanovila sestra Elvira pred 41 leti, ima po svetu okrog sedemdeset hiš, ki so večinoma namenjene mladim v stiski, v iskanju življenjskega smisla in tistim, ki se želijo osvoboditi odvisnosti, predvsem od raznih drog. Le šest hiš je namenjenih sprejemu otrok: sirot, zapuščenih, otrok s ceste ipd. Moja pot je preko Italije in Francije kmalu vodila v misijon za otroke v Peruju, kjer sem prva leta živela v misijonu za dečke s ceste, nato pa v hiši za dojenčke in malčke. Ko je Skupnost odprla nov misijon za otroke v Liberiji, sem odšla tja, da skupaj z drugimi člani pripravim pot za legalen sprejem otrok. Zdaj v Liberiji živim že dvanajst let in v tem času se je misijon Svete Bakhite razvijal in se na različne načine vključuje v okolje.

Liberija je majhna država v Zahodni Afriki, "levo od Slonokoščene obale", na obali Atlantika. Je najstarejša afriška republika, edina afriška država, ki nikoli ni bila kolonizirana od belcev, ustanovili pa so jo bivši sužnji iz Amerike. Druga državljanska vojna, ki se je končala pred komaj dvajsetimi leti, je državo pahnila v še večjo revščino in je tako ena najrevnejših držav na svetu, s povprečno starostjo pod 18 let. V misijonu danes živimo z 41 otroki od enega do 18 let starosti, ki nimajo možnosti, da bi živeli v svoji družini. Nekateri so sirote, drugi so otroci mater z mentalnimi problemi, spet drugi imajo kakšen težji zdravstveni problem in ne bi

V šoli

preživeli v svojem okolju. Nekaj naših otrok je seropozitivnih, ena deklica je slepa ... Ne sprejemamo otrok samo zaradi revščine, takim (v naši soseščini) pomagamo na druge načine, finančno (šolnine, bolnica) ali s hrano. Za naše otroke smo nekakšna razširjena družina, ki poskrbi za vzgojo in izobraževanje, za zdravstveno oskrbo in ljubeče okolje. Za to skrbi od deset do petnajst misijonarjev, večinoma mladih, ki ostanejo dve do tri leta, nekateri pa tudi dlje. Mednarodno zelo pisana družina smo, tete, strici in sestre.

Za razliko od Peruja nihče od naših otrok v Liberiji ni šel v posvojitev, ker tu pač ni tako organizirana. To

pomeni, da otroci ostajajo in odrasčajo pri nas. Tako se naš misijon kar precej spreminja, saj smo začeli z majhnimi otroki, zdaj pa se srečujemo z lepotami in težavami odrasčanja, ter vedno večjimi skrbmi za njihovo prihodnost. Priložnosti za mlade je zelo malo, izobraževanje je na nizki ravni, mnogi od naših otrok pa imajo že tako resne učne ali razvojne težave. To skušamo reševati individualno, nekateri so se že vrnili h kakemu sorodniku (za mnoge pa teh ne poznamo), tako da spremljamo tudi njih. Večkrat se vračajo, pomagamo jim s šolnino ... Misijon se v teh letih razvija v skladu s potrebami okolja in naših otrok. Šola ni obvezna, potrebno jo je plačati, pa še rezultatov ni prav velikih. Učiteljev je premalo, niso usposobljeni, dostikrat so še sami slabo pismeni. Uradni jezik je angleščina, vendar je pogovorni jezik precej različen od "prave" angleščine. Da bi vsaj otrokom z misijona dali boljšo osnovo, ter nekoliko poskrbeli za tiste, ki potrebujejo prilagojen program, smo pred nekaj leti začeli z majhno misijonsko šolo, v kateri poleg mene danes poučujejo tudi tri domače učiteljice. Naši otroci rastejo in tako smo letos odprli vrata dvajsetim otrokom iz soseščine, ki sicer ne bi mogli hoditi v šolo. Ko šolarji končajo drugi razred, jih začnemo voziti v župnijsko šolo. Zahvaljujem se mojim domačim in misijonski skupini, ki me zvesto podpirajo vsa leta mojega misijonskega poslanstva, ter skavtom, ki so nam za božič 2022 poslali nabirko za Luč miru iz Betlehema, saj smo v zadnjih dveh letih z darovi iz Slovenije lahko plačali vso šolnino, uniforme in šolske potrebščine za otroke z našega misijona. Bog povrni!

SPOZNAJ MALAVI

Denarna enota
Kwacha (kvača)
 1 kwacha je približno
 30 EUR.

Uradni jeziki
 Angleščina in
 Chichewa

V Malaviju deluje misijonar jezuit **p. Lojze Podgrajšek**. Najprej je deloval v Zambiji, od leta 2007 pa je v Malaviju. Pomagal je pri izgradnji katoliške gimnazije v glavnem mestu Lilongwe. Poleg pastoralnega dela je tudi duhovnik za študente na dveh fakultetah.

Na zrcaljeni sliki poišči 10 razlik.

Malavi je približno
6x večji
 od Slovenije
 in ima
10x več
 prebivalcev
 kot mi.

Za Malavi pravijo,
 da je ena izmed
 najbolj varnih
 držav v Afriki
 in ima
 najbolj
 vesele ljudi.
 Ima tudi
 svoj vzdevek:
“Toplo srce Afrike”

Chitenje

Pravokoten kos pisane tkanine, ki jo ženske uporabljajo za oblačilo.

Jezero Malavi

Leži ob zahodni meji Malavija in zavzema 20 %, oziroma 1/5 države. Je tretje največje jezero v Afriki in osmo največje jezero na svetu. Ima kar nekaj poimenovanj (Njasa, Jezero zvezd), dali pa so mu tudi vzdevek »*Koledarsko jezero*«, saj je dolgo približno 365 milj (587 km) in široko 52 milj. Jezero je dom največ vrstam rib v primerjavi s katerimkoli jezerom na svetu.

Ker je jezero Malavi tako veliko, se je ribica v njem izgubila. Pomagaj ji, da pride nazaj do svoje družine.

SLOVARČEK BESED

Moni! – Dober dan!

Muli Bwanji? – Kako si?

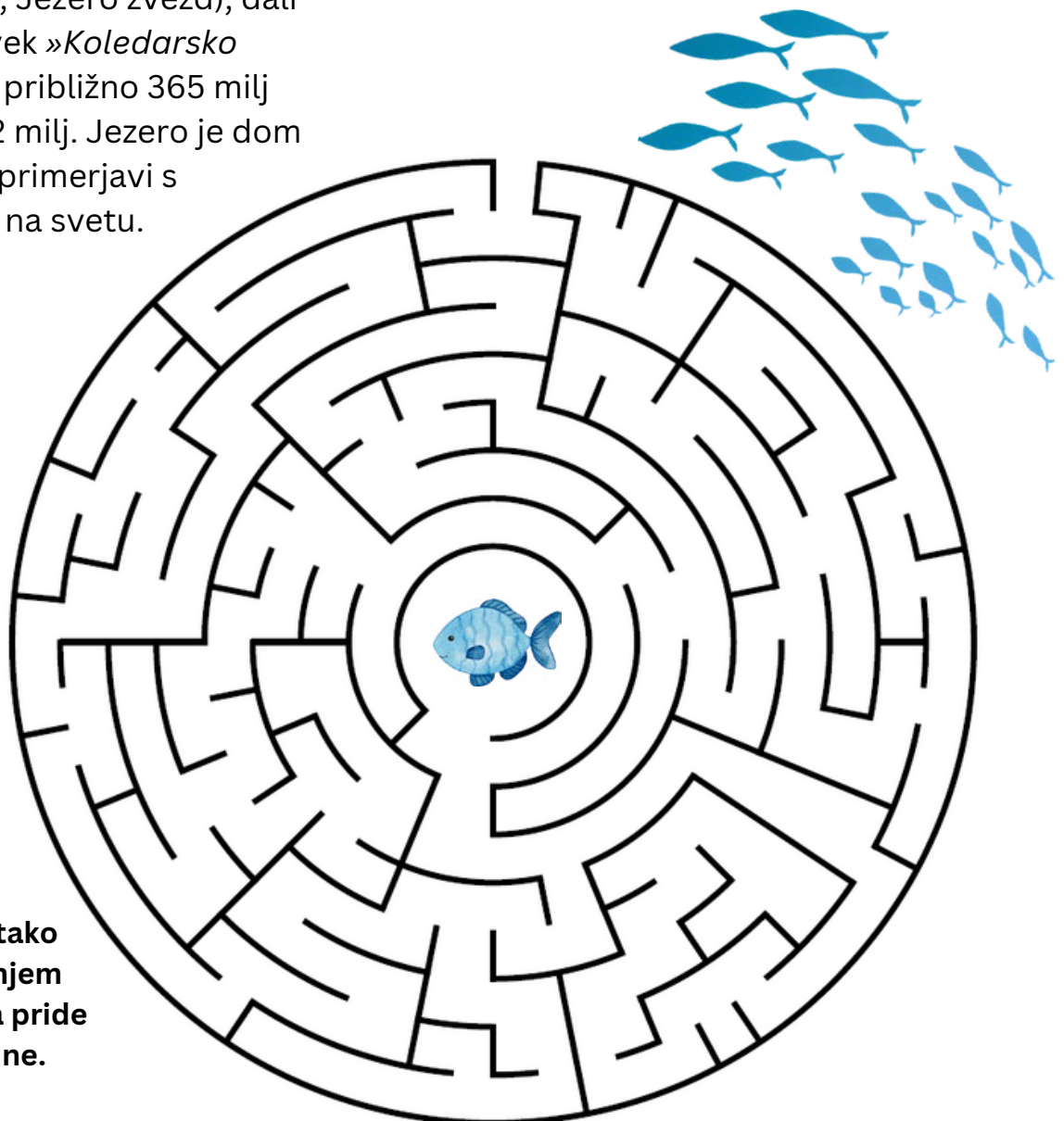
Zikomo! – Hvala!

Pepani. – Žal mi je.

Nsima

Kaša iz koruzne moke, ki jo uporabljajo kot prilogo k zelenjavi in mesu.

† S. M. Martina (Majda) Arhar

S. Martina (Majda) Arhar se je rodila 4. septembra 1933 v Dolnjem Logatcu. Kot medicinska sestra je sedemnajst let delala v dispanzerju v Libiji. Avgusta 1988 je vstopila k Šolskim sestram sv. Frančiška Kristusa Kralja v Ljubljani. V redovni skupnosti je poprijela za vsako delo. Poznavanje arabskega sveta jo je navdihovalo, da je leta 2000 zaprosila, da bi šla v Egipt na pomoč sestram tedanje tržaške province. Vodstvo mariborske province ji je prošnjo odobrilo najprej za tri leta. S. Martina pa je v Aleksandriji, kjer sestre delujejo že od leta 1908, ostala kar trinajst let. Opravljala je službo medicinske sestre v sestriškem domu starejših

in bolnih gospa ter v svoji marljivosti in praktičnosti marsikaj uredila v hiši. Vestno je urejala tudi ekonomske zadeve in bila odgovorna za redovno skupnost. Sestre so ji za vse to še danes zelo hvaležne, zlasti še za njen zgled redovnega in zvestega molitvenega življenja. Zagnanost v delo od ranega jutra do poznega večera jo je zelo izčrpala. Tako se je zaradi zdravstvenih težav leta 2013 vrnila v domovino in v skupnosti v Repnjah pomagala, kjer je mogla. Ves čas je zelo rada molila in tako še naprej podpirala misijonsko poslanstvo sester in celotne Cerkve. V nedeljo, 23. junija 2024, je v zgodnjih jutranjih urah mirno zaspala v Gospodu.

Sestre se Gospodu zahvaljujemo za dar s. Martine, za njen zgled molitve in tihega prenašanja preizkušenj. Pri svojem poslanstvu je znala skrbno in ustvarjalno uporabiti vse svoje darove in sposobnosti. Naj se spočije v Njem, ki je polnost življenja, dobrote in usmiljenja.

s. Vida Tomažič

† S. Cecilija Rode

Gospodar življenja je 10. julija 2024 v 96. letu starosti in 75. letu poklica poklical k sebi nekdanjo misijonarko s. Cecilijo (Frančiško) Rode. Pogreb v ponedeljek, 15. julija, na ljubljanskih Žalah je vodil nadškof Anton Stres. Bogu se zahvaljujemo za njeno dolgoletno misijonsko poslanstvo. Kar 18 let je bila v Iranu, kjer je delovala pri vzgoji deklet, delala z gobavci in z najbolj odrinjenimi iz družbe. V vsem svojem služenju v domovini in v misijonih je postajala podobna našemu Gospodu, ki je rekel, da je prišel na svet kot služabnik.

Draga sestra Cecilija, hvala za vse vaše molitve za misijone in misijonarje. Za vse nas ste tudi ob koncu življenja neutrudno molili. Naj vam bo Gospod bogat plačnik za vašo ljubezen.

V imenu Misijonskega središča Slovenije izrekamo bližino bratu kardinalu Francu Rodetu, sorodnikom in družbi hčera krščanske ljubezni.

Foto: Facebook Vatican News – Slovenija

jubilanti – čestitamo

50 let življenja in 10 let dela v misijonih

S. Metka Kastelic, salezijanka, rojena 12. oktobra 1974 v Ljubljani. V misijone je odšla 18. novembra 2014. Deluje v Braziliji.

40 let v misijonih

S. Marjeta Zanjkovič, salezijanka, rojena 1. oktobra 1950 v Razkrižju. V misijone je odšla 14. oktobra 1984. Deluje na Madagaskarju.

20 let v misijonih

Barbara Čuk, laiška misijonarka, rojena 29. julija 1971 v Logatcu. V misijone je odšla 20. avgusta 2004. Deluje v Mehiki.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA

župnije: Bloke, Kisovec, Kopanj,
Maribor - Sv. Marija, Št. Ilj v Sl.
Goricah
posameznika: Huth Danica, Štefe
Francisco

ADVENTNA AKCIJA

župnije: Dol Pri Hrastniku,
Hrastnik, Hrušica, Maribor -
Sv. Marija, Št. Ilj v Sl. Goricah,
Tišina, Trbovlje-Sv. Martin

SKLAD MIVA

župnija Trbonje
posamezniki: Eko igrala d.o.o.,
Fabjan Marinka, Homar Ambrož,
Kerznar Anica, Knez Jože,
Kocjančič Herman, Kolbl Jernej,
Košir Renata, Kuralt Dejan,
Mevlja Damjan, N.N., Pečarič
Podobnik Karmen, Pižmoht
Marija, Pšeničnik Marjana, Šibal
Darinka, Vrečič Primož, Založnik
Jožica

SKLAD ZA LAČNE

posamezniki: Kebe Janez, Kolbl
Jernej, Kotnik Ambrož, Kržišnik
Franci, Kuret Sanja, Medvešek
Viljem, N.N., Pirnar Žan,
Praček Marija, Pregelj Kristina,
Ravnovesje in Marko Janc s.p.,
Rustja Andreja, Semenič Bojana,
Vidrih Slavica, Zupanc Kristjan

SKLAD ZA MISIJONE

župniji: Bloke, Ribnica na
Pohorju
posamezniki: Blažič Mihael,
Jurca Jože, Kokalj Vladimir,
Koprivnikar Jožica, Kotnik
Ambrož, Kozjek Marija, Kozole
Cvetka, Križnič David, Kužnik
Francka, Leskovar Tanja, Likar
Sebastjan, Lipušček Marjan,
Lovše Anica, Magdič Olga,
Mernik Franc, Mikulin Olga,
N.N., Paškič Ilija, Perovšek
Francka, Pirtovšek Alenka,
Podkrižnik Jožef, Podobnik
Andrej, Pogačnik Ivanka,
Raztresen Marija, Sirk Saksida
Marija, Slokar Darja, Šiško Milka,
Štrukelj Frančiška, Trampuž Ivo,
Virant Simon, Zorenč Davorina

**SOCIALNO ZAVAROVANJE
MISIJONARJEV**

Pejič Dragan

SKLAD ZA MADAGASKAR

posamezniki: Mavhar Matjaž,
N.N., Pregelj Kristina, Remic
Primož

ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV

posameznika: Mijatović
Avguštin, N.N.

**GRADNJA CERKVA V MISIJONIH
N.N.****VODNJAKI ZAMBIJA**

posameznika: N.N., Primos d.o.o.

MISIJON MATANGA

posameznika: Kresnik Robert,
Podobnik Jožica

MISIJON AMPITAFI

N.N.

JOŽE ADAMIČ

posameznika: Katoliška mladina,
N.N.

PAVEL BAJEC

posameznika: Muller Marija,
Potočnik Danica

S. ANKA BURGER

Župnija Dob
posameznica: Mlakar Urška

S. METKA KASTELIC

posameznika: N.N., Sušnik Mojca

S. VIDA GERKMAN

posamezniki: Harej Neva in
Rajko, Kern Frančiška, Sitar
Antonija

S. VESNA HITI

posamezniki: Jenič Dušan, Kljun
Majda, Kolbl Jernej, Lajevec Janja

TONE KERIN

župnija Šmartno pri Litiji
posamezniki: Colner Justina, Lah
Benjamin, Šušteršič Ivana

JANEZ KRMELJ

posamezniki: Bolta Majda,
Gruden Ana, Hostnik Janez,
Kolander Tadeja, N.N., Poklukar
Gregor, Potočnik Niko, Pregelj
Kristina, Ravnikar Marija, Sušnik
Mojca, Zgubič Evgen

S. ANDREJA GODNIČ

posameznika: Rustja Andreja,
Štuhec msgr.dr. Ivan

DANILO LISJAK

posamezniki: Bonutti -
Hajdinjak Kamila, Krevelj
Branko, Ramovš Vera

S. ZVONKA MIKEC

Murn Marija

MISIJONARKE MATERE TEREZIJE

Kranjc Rafael

JANEZ MESEC

posamezniki: Katoliška
mladina, Šimnic Apolonija,
Šubic Alojzij s.p.

PEDRO OPEKA

posamezniki: Bohak Ivan, Bolta
Marko, Demšar Emilija, Hočevar
Janko, Katoliška mladina, Kham
Alenka, Kranjec Franc, Kuralt
Ivanka, Lah Benjamin, Leskovar
Peter, N.N., Pergarec Roza,
Podlesnik Bernarda, Polončič
Ladislava, Pregelj Kristina, Rus
Valerija, Sela Rahela, Snoj Irena,
Štih Damjan, Zgonc Marija

P. MARTIN KMETEC

Sušnik Mojca

S. MARJETA ZANJKOVIČ

Zadravec Roman

TONE GRM

posameznika: N.N., Kolbl Jernej

S. BOGDANA KAVČIČ

posameznika: Anko Ivana,
Marinič Miro

BARBARA ČUK

Jenič Dušan

S. ANICA STARMAN

Muller Marija

S. MILENA ZADRAVEC

posameznika: Colnar Marija,
Kežman Aleš

S. FANI ŽNIDARŠIČ

posameznika: N.N., Souidi Zavrl
Nada

P. JANEZ MUJDRICA

Bertolini Francesco

P. JANEZ SEVER

posameznika: Blatnik Silva,
Jenič Dušan

S. BARBARA PETERLIN

posamezniki: Kelhar Gregor,
Lajevec Janja, Pirnat Janez,
Pšeničnik Marjana

STANE KERIN

župnije: Krško, Mirna,
Šmarje-Sap
posamezniki: Goršič Milena,
Katoliška mladina, Kern Jože,
Starc Roman

S. URŠA MARINČIČ

Župnija Ljubljana-Bežigrad
posamezniki: Bunderla Lidija,
Franciškanski samostan MB,
Jagodič Leon, Kržišnik Eva,
Lajevec Janja, N.N., Pisk Tomaž,
Sušnik Mojca, Šilc Marinčič
Andreja, Zver Sonja

MISIJON CRIPAM-BRAZILIJA

posameznici: Kos Tjaša, Muller
Horvatič Ingrid

P. MIHA MAJETIČ

Sušnik Mojca

MARIJINE SESTRE-KIJEV

posamezniki: Fajdiga Joško, N.N.,
Perovšek Francka, Zajec Marija,
Zalar Pavla

POLONA DOMINIK

posamezniki: Glasenčnik Robert,
Jenič Dušan, Sitar Antonija,
Vinkovič Jože

S. ZORICA BLAGOTINŠEK

posameznika: Gale Bogomira,
Jeralič Martina

S. IVA HORVAT

posameznika: Ramovš Vera,
Štrancar Marija

IVANA ŽIGON

posamezniki: Maroša Janez, N.N.,
Pilič Nevenka, Žeželj Miro

JOŽE ANDOLŠEK

posamezniki: Habjanič Jožica,
Slovenska katoliška misija
Göteborg, Župnijska Karitas
Šempeter

Darovi namesto cvetja in sveč ob
smrti in pogrebu Janeza Sušnika
so bili namenjeni p. Martinu
Kmetcu, Janezu Krmelju, p. Mihu
Majetiču, s. Urši Marinčič in
s. Metki Kastelic.

Naša Gospa Nunavita

Marija, Mati vsega človeštva.

*Od začetka stvarjenja si bila
izbrana in napolnjena z
ustvarjalnim Duhom Boga.*

*Vedno si bila skrivnostna
posoda, v kateri naj bi
Božja obljuba postala
resničnost.*

*Tvoja vera v Božjo obljubo
je bila tako velika in tako
čista, da je pritegnila Božjo
ljubezen k tebi in Beseda je
postala meso ter prebivala
med nami.*

*Živela si človeško življenje kot vsi
mi, okusila si njegov smeh in solze.*

*Z rojstvom Jezusa si postala mati
vseh Božjih otrok, razširjenih po vsem
svetu, ki so mistično telo univerzalnega
Kristusa, tvojega sina in našega brata.*

*In tako si odprla za vse nas pot v
večno življenje. Uči nas, kako postati
ena sama človeška družina, bratje
in sestre, ki skupaj hodimo polnosti
življenja naproti.*

*Prosimo te, naša Mati, da posreduješ
za nas pri Jezusu, tvojem Sinu.*

Amen

